

**MATTIAS JOHANNES
LEIVINGER PINTER**

**POZNAMENÁNÍ
TEMNOTOU**

POZNAMENÁNÍ TEMNOTOU

© Mattias Leivinger & Johannes Pinter, 2017
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vladimíra Mužíková, 2019
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-177-6 (pdf)

POZNAMENÁNÍ TEMNOTOU

MATTIAS JOHANNES
LEIVINGER PINTER

VENDETA

„V botách mých spánek kráčí
A já se modlím, abych zůstal mladý.“

– SOUNDGARDEN,
BLACK HOLE SUN

I.

I hajzl musí žít

TRUPEM LETADLA OTŘESE náraz a kola podvozku se pevně přilepí na přistávací dráhu. Začíná burácivé brzdění a necelou stovku cestujících zatlačuje zpátky do sedadel. Pak přichází pomalé rolování k přistávací rampě.

Let v 8.55 z Prahy je tu načas.

Nějaké dítě brečí bolestí z přetlaku v uších. Podnikatelé kontrolují mobily a počítače, upravují si saka a halenky. Někdo si, ještě než letadlo zastaví, nacvičenými pohyby upravuje líčení a další si hřebenem projíždí prořídly chomáč bílých vlasů. Pohyby vyjadřující netrpělivost a zažitý odpor v jednom.

Někde uprostřed letadla sedí muž, nehybně, s pohledem upřeným před sebe. Prošedivělé vlasy hladce učesané na pěšinku. Na sobě má černou sportovní bundu a pod ní černé triko s výstřihem do V. Jeho ústa jsou sevřená do křivé linky, kterou lidé často mylně považují za úsměv. Levé oční víčko má o něco povislejší než druhé, což může působit poněkud ospalým dojmem. Na první pohled se zdá být docela sympatický. To je fakt, kterého dost často využívá. Ale ten, kdo se podívá do lesku světle šedých očí pozorněji, v nich najde něco úplně jiného. Nejdřív plíživý nepříjemný pocit. Hned nato nezlomnou vůli, která se do pozorovatele zařízne jako žiletka. Ten pohled je pro většinu lidí nesnesitelný.

Když zhasne výstražný nápis, všichni cestující se začnou zvedat. Muž zůstává ještě chvíli sedět, aby dal přednost těm,

kdo mají naspěch. Teprve když je letadlo téměř prázdné, si odepne pás a zvedne se.

Vyklepe kšiltovku a nasadí si ji na hlavu. „Ve Švédsku může být zima i v květnu,“ prohodí skoro perfektní švédštinou k ženě, která cupitá kolem něj. Chvatně se usměje. Muž si stáhne kšilt hluboko do čela a vyrazí k východu z letadla.

Švédsko, země losů a půlnočního slunce. Humanitární velmoc. Má Švédsko rád. Je to čistá a pořádkumilovná země, kde každý drží hubu a krok. Při čekání na zavazadlo, jež obsahuje věci, které nesmí do příručního zavazadla, cítí lehkou nervozitu.

Kolem pásu skoro nikdo není. Kromě něj tu čekají ještě jedna ospalá rodinka a pár výrostků. Všichni podnikatelé už nejspíš stojí venku ve frontě na taxi. Na pásu přijíždí jeho kufr. Malá kompaktní černá věc s kolečky a tvrdým obalem. Na jmenovce nestojí žádné jméno ani adresa – pro případ, že by se kufr ztratil, nechce, aby ho podle něj našli. Opatrně ho zvedne z pásu. Je celkem lehký.

Snad se v něm nic nerozbilo.

Táhne ho za sebou. Míří k celní kontrole.

U přepážky stojí muž v uniformě a vedle něj pes. Pes, černobílá border kolie, na něj upře své tvrdé lesklé oči a štěkne. Celník zvedne ruku. Muž se zastaví, pomalu vydechne. „Něco v nepořádku?“ zeptá se svou škrobenou, bezchybnou švédštinou.

Hladce oholený mladý muž ho mávnutím ruky přivolá k sobě. Border kolie znovu zašteká.

Tý jedna zasraná uštěkaná čubko. Drž hubu, nebo ti urazim palici. Nenávidí zvířata. A malé děti. Nevidí do nich. S dospělými je to až na pár výjimek snazší.

„Pojďte za mnou,“ vyzve ho celník.

Obejdou přepážku a vejdou do neútné místnosti, v níž jsou jen stůl, pár židlí, lavice a dvě zavěšené skřínky.

V místnosti jsou ještě jedny dveře, kterými vejde další celník v uniformě a zavře je za sebou. Tenhle je starší a má vzhled drsňáka plného životních zkušeností.

Jestli vás nebude víc, tak jsem v pohodě.

„Pes vás označil, a tak budeme muset prohledat vás i vaše zavazadlo... no, a vaše jméno?“

Ten do hladka oholený na něj kývne bradou. Muž si sundá kšiltovku a přistoupí blíž. „Mé jméno je Steiner,“ odpoví. „S tím psem není něco v pořádku. Štěká úplně zbytečně.“

Celník se prudce nadechne a z obličeje mu vyprchá veškerá barva. Steiner ho pohotově podepře v podpaží, aby neupadl. Ten starší s většími životními zkušenostmi nervózně přešlápne. Steiner zachytí jeho pohled.

Ted' se hezky uklidníme.

Na psa sahat nechce. Nenávidí zvířata, jejich pach a nepochopitelnou náтуру. Pozorně prohlédne celou místnost, jednu kameru najde v rohu pod stropem a nejspíš tu budou i další.

Mladší celník obrátí strnulý pohled na psa, pohladí ho po hlavě a utiší. Řekne mu, ať už neštěká. Border kolie si poslušně sedne.

Ten starší Steinera úředním tónem vyzve, ať otevře zavazadlo. Steiner zvažuje situaci a neslyšně si povzdechne. Dojde k závěru, že by byl nerozum klást úředníkovi odpor, když je tam kamera. Zvedne kufr na lavici a odemkne zámky.

Celník otevře kufr, očima přelétne precizně složené prádlo. Toaletní tašku. Odhrne šaty na stranu – a vtom zjistí, že zírá do desítek odrazů vlastních očí. Roztřesenými prsty postupně odkryje nepřeberné množství zrcátek: kulatých i hranatých, větších i menších, a všechna mají kovový rámeček. Některá jsou úplně nová, jiná očividně starší s několikaletou patinou. Jsou pevně svázaná a zabalená do tenké fólie. Celníkovy ruce se zarazí, jako by se přiblížily k rozpáleným kamnům.

„Uznávám, je to neobvyklý koníček, ale i zrcátka si zaslouží, aby je někdo sbíral, nemyslíte?“ pronese Steiner s úsměvem.

Celník k němu otočí hlavu a podívá se do dvou zářících duhovek. Nikdy na ten pohled nezapomene. „Tak já myslím, že je to v pořádku,“ řekne, vytáhne z pouzdra u pasu obušek a přidá ho do kufru.

Steiner souhlasně kývne a obrátí se na mladšího. Ten stojí zaraženě na místě a široce rozevřenýma očima civí před sebe. „Ano, všechno je v pořádku,“ prohlásí nakonec.

Pes se přitiskne k nohám svého pána a skloní hlavu, v tuhle chvíli spíš ze strachu než z poslušnosti. Bezva. Steiner zavře kufr a cítí, jak se mu u kořínků vlasů uvolňuje krůpěj potu a stéká po spánku dolů. Konec zábavy. Pryč odsud.

„Má taxislužba stanoviště hned před přiletovou halou?“ zeptá se. Celníci přikyvují. „Tak já se poroučím. A dejte tomu psovi něco dobrého na zub.“

Dort plněný žiletkami.

Vyjde z místnosti, obejde přepážku, a když míjí vystavené portréty švédských celebrit, přinutí se zvolnit tempo.

Jedno Steinerovo oko je zalité pavučinkou popraskaných žilek. Jako vždy po nečekaném nervovém vypětí mu v něm slabě tepe. Někde v hlavě číhá bolest připravená udeřit, ale naštěstí se nezvětšuje.

Steiner spěchá, rychle prochází skleněnými dveřmi, pasážemi, přes eskalátory. Protlačuje se skrz davy lidí valící se ze všech stran s láhvemi vody, časopisy a mobily v rukách. Venku před terminálem si z krabičky vyklepe cigaretu a párkrát z ní potáhne. V rychle se zkracující frontě na taxi stihne vykourit čtvrtinu, než před něj předjede volný vůz. Sedne si dozadu a kufr položí napravo vedle sebe. Usměje se na řidiče, který se svou kravatou, chino kalhotami a koženou bundou vypadá směšně. Jako nějaký biker, kterého právě obrátili na víru.

Taxi se zařadí do proudu aut mířícího na jih. Steiner pootevře kufr a dotkne se teleskopického obušku. Chtěl ho, tak ho dostal. Nic víc v tom není.

Přemýšlí, jak to celé bylo jednoduché. Také si zkouší představit, jak by to asi probíhalo, kdyby ti celníci byli tři. Kdyby se jim nepodařilo zkrotit toho psa. Myslí i na to, že je na záznamu z kamery a že je mu to naprosto volný.

Taxi ho veze do Stockholmu. Do krásného města oděného do ledového jarního roucha. Oblíbeného města Tlustého Göringa. Musí se zajít podívat na tu adresu na Odengatan. Jen tak pro legraci. Pár turistických atrakcí by se mu do jeho rozvrhu snad mohlo vejít?

Steiner položí ochrannou ruku přes kufr. Je to stejný dotyk, jakým otec hladí hlavu svého dítěte.

SMRT může mít mnoho podob.

Může ji představovat nůž přetínající tepnu na krku.

Může to být pád z velké výšky na betonovou zem.

Nebo tak velký strach, že se z něj člověku zastaví srdce.

Nebohé dívce hrozí, že její patnáctiletý život ukončí právě jedna z výše uvedených možností. Proto není čas na vyjednávání nebo čekání na posilu. Zvlášť když ji pod krkem drží Zeke, kluk tak sjetý a nabitý adrenalinem, že sotva reaguje.

Proto neuniformovaní vyšetřovatelé stockholmské policie Iris Riverdalová a Ronny Brickell vběhnou do budovy parkoviště na Norr Mälarstrand a dřív, než se stane neštěstí, odtrhnou zfetovaného Zekeho od uplakané dívky. Brickell ji popadne pod svá ochranná křídla a rychle ji odvádí z místa pryč, zatímco Riverdalová se postará o fetáka. Jde o chytře odvedenou, čistou a zažitou policejní rutinu.

Tím mají tu horší část za sebou. Tak si to alespoň všichni myslí.

Dokud nezačne Zeke utíkat.

„Do hajzlu, stůj!“

Iris křičí a snaží se s ním udržet tempo. Zeke je až po uši napumpovaný nějakým svinstvem. Posledních deset let se kromě shánění fetu nevěnoval žádné jiné fyzické aktivitě. Ale jeho tělo je lehké a pro pádící vyzáblé nohy nepředstavuje

zátěž. A hlavně: má v sobě tolik adrenalinu, že by mu mohl závidět i Usain Bolt.

„Stejně mě... nikdy... mě nechytíte!“ funí Zeke a utíká k nájezdové rampě do třetího parkovacího podlaží. Tepláky mu vlají kolem tenkých nohou a gafou zalepené tenisky kloužou po betonové podlaze. Ale v tuhle chvíli ho nic nezastaví.

Riverdalová si přidržuje bundu, aby jí nevypadaly všechny věci, které má za opaskem. S fyzičkou je na tom o moc líc než Zeke. Jenže on má strach, nechce se nechat zatknout – a to je ten nejlepší hnací motor.

Oběma v uších zní ozvěna dupání nohou. Iris zrychluje a kousek před nájezdovou rampou je těsně za ním.

„Zeku, stůj, sa...“

Garáž protne ohlušující troubení a v tom momentě mezi ně z protisměru vyjede na rampu auto. Prudce zabrzdí a jako zázrakem Zekeho na poslední chvíli mine. Iris kvůli tomu ztratí rychlost, a když obíhá vůz, vztekle do něj praští. Rozkašle se, protože se přitom nadýchá výfukových plynů.

Když Zeke vidí, že získal náskok, pookřeje. Jeho nohy však ztrácejí tempo a Zeke začíná zpomalovat.

V tu chvíli se projeví Irisina lepší fyzička: má dost sil, aby dokázala přidat. Vzdálenost mezi nimi se každým krokem zmenšuje. Periferně to vidí i Zeke. Zoufale začne kličkovat a snaží se něco vymyslet, ale jen tím ztrácí další drahocenné vteřiny. Nakonec vběhne mezi dvě auta – přímo k plotu na konci parkoviště.

Podzemní garáže jsou větší, než by člověk při pohledu zvenku řekl. Podlaží propojuje stoupající točitá rampa. Jejím středem prochází ze suterénu až po třetí nadzemní podlaží široká šachta. Všechna podlaží jsou do šachty otevřená a od prázdna a betonové podlahy hluboko na jeho dně je odděluje jen kovová mříž.

Právě o tuhle mříž se teď Zeke opírá. Než k němu Iris stihne doběhnout nebo ho jen okřiknout, přehoupne se Zeke překvapivě rychle přes její horní okraj a postaví se k ní z druhé strany. Drží se jen jednou rukou a triumfálně řve: „Policejní sráči! Nikdy mě...“

Vtom mu uklouzne noha. Iris zamrazí, když vidí, jak ztrácí rovnováhu. Ale udrží se.

„Tohle není řešení,“ zkouší mu domluvit. „Polez zpátky.“

Jenže Zeke neposlouchá. „To ty jsi mě k tomu donutila. Jestli se teď rozmáznu dole o ten beton, tak je to tvoje vina, slyšíš?“

Zakloní se a možná chce zkusit slézt o patro níž. Nohama hledá oporu, ale ztrácí kontakt. O vteřinu později už visí jen za ruce nad hlubokou propastí.

Dvěma dlouhými kroky je Iris u něj. Nahne se přes zábradlí a chytne ho za ruku, přesně v okamžiku, kdy se Zeke pouští kovové tyče.

Kdyby byl Zeke pořádný chlap, neměla by šanci. Jenže je to vyzábělý feťák a Iris je se svými sto pětasedmdesáti centimetry vyšší než on. Silou a vahou vlastního těla a za pomoci notné dávky nadávek se jí podaří jeho pád zastavit.

A tak tam zůstanou viset, Iris ohnutá polovinou těla přes kovové zábradlí a Zeke klátící nohama v desetimetrové výšce nad betonovou podlahou garáže. Kolena zatlačí mezi mříže, aby nepřepadla. Díky neprůstředné vestě jí zábradlí tlačí do hrudníku míň, než kdyby ji neměla, ale feťákovy zápěstí jí ve zpoceně dlani klouže.

Zeke se pod ní párkrát přerývavě nadechne, než mu dojde, že visí na špatné straně mříže. Pochopí, že legrace skončila.

„Drž mě!“ ječí vyděšeně. „Nepouštěj mě!“

Iris mu nemůže odpovědět. Všechnu sílu potřebuje na to, aby je udržela. Bude muset něco okamžitě vymyslet. Volnou rukou vytáhne pouta. Jedno zacvakne kolem Zekova zápěstí

a druhé si připne na své. Slyší je zaklapnout. Teď je Zeke již-
tější, a tak se nemusí bát, že ho neudrží, a může se soustředit
jen na to, aby nepřepadla.

*To ty jsi ho dostala do téhle situace. Teď je to tvoje zasraná po-
vinnost ho zachránit – ať už o to stojí, nebo ne.*

„Pusť mě!“ Zeke se dole pod Iris svíjí jako had.

„Tak co vlastně chceš?“ zasténá.

„Pusť! Skočím do patra pode mnou!“

„Pozdě... jsi ke mně připoutaný.“ Zhluboka se nadechne
a zabere, zkouší ho vytáhnout. Ale nemá na to sílu. S hrůzou
si uvědomí, že to nedokáže. Volá na Brickella.

Nic, ticho. Kde je? Má vůbec Brickell tušení, co se tady
děje?

Je to vysilující. A příšerně to bolí. Jak se Zeke svíjí, je
ještě těžší. Má pocit, že se jí šlachy a svaly v paži tou vahou
prodlužují. Nemůže se nadechnout. Iris zavře oči. Soustředí
se, aby to vydržela. Co má dělat? Teď už ho pustit nemůže.
Když ho k sobě připoutala. Má se pustit mříže? Nikdy!

I hajzl musí žít.

Bolest nakonec vítězí. Mění se v hutnou elektrickou
hmotu, která jí pomalu prostupuje tělem. Snaží se udržet
si chladnou hlavu, ale její mysl houstne, až je zakalená jako
bažinatý rybník. Přesně v tu chvíli, aniž si uvědomuje, jak
k tomu došlo, zahálí její vědomí temný stín. Pootevře jedno
oko. Vidí svou ruku, na ní zavěšeného Zekeho a hluboko
dole betonovou zem. Jenže stín zůstává, i když má otevřené
oči, jako by se dívala na světlo na konci tunelu.

Ne, teď ne!

Může to být důsledkem nedostatku kyslíku z toho, jak
si mačká hrudník. Nebo z překrvení mozku, jak visí hlavou
dolů. Každopádně má pocit, že každou chvíli omdlí. Začíná
ztrácet vědomí a žádnou koncentrací tomu nezabrání.

Společně s rozostřeným viděním přichází tma.

Poznává ji.

Je to *její* tma. Jediné, po čem v tu chvíli touží, je se pustit a spadnout spolu s ní dolů.

„Já tě bodnu!“

Vzteklý hlas je tak blízko a přesto zní jako z veliké dálky. Iris nechává zavřené oči. Hlas protrhává tmu a stává se pro ni záchytným bodem.

„Bodnu to do tebe,“ ječí. Iris mhouří oči. Vidí, že feťák musel někde v kapse najít stříkačku. A teď s ní mává Iris kolem ruky.

„Do toho!“ Iris se přinutí promluvit skrz mlžný opar. „Tak dělej!“ zachrčí znovu.

Zeke na ni třesť oči skrz svoji propocenou ofinu. Pak bodne. Jehla projde měkkou tkání na vnější straně zápěstí, a když ji pustí, zůstane trčet na místě.

Bolest Iris překvapí, leknutím rozevře prsty a uvolní sevření kolem jeho ruky. Feťák se propadne o nějakých deset centimetrů, než ho zastaví tentokrát kovový řetízek pout. Škubnutí je tak silné, že to málem strhne Iris dolů. Ale jen málem.

„Do prdele!“ zařve Zeke na šedý zaprášený beton dole pod sebou.

Iris dělá příšerné grimasy, ale drží se. Ze zápěstí jí trčí zabodnutá injekční stříkačka. Zaostří na ni a sleduje, jak se kýve ze strany na stranu, ale nevypadne. Současně na ni pohlédne *zevnitř*. Pozoruje tu ostrou bolest, soustředí se na místo, kde jehla propíchl kůži. Náhle si uvědomí, že tma kolem ní se rozplynula.

Pak kolem sebe zaregistruje nějaký pohyb. Brickell a jeden policejní asistent jsou konečně tu, drží ji a společně i se Zekem ji vytáhnou nahoru.

Zekeho zasáhne reakce na prožitý šok jako rána pěstí do žaludku. Ohne se v pase a vyzvrátí kaluž zvratek. Policejní asistent si vezme od Iris klíč a odpoutá je od sebe. Pak nasadí

Zekemu pouta. Iris zůstává sedět na zemi, zády opřená o kovovou mříž. Setře si pot a cítí, jak se jí do pravé ruky pomalu vrací cit.

Feták se narovná, prudce dýchá a přitom nespouští oči z Iris.

„Ty jsi totální magor!“

„Trochu vděku by neškodilo, právě ti zachránila život,“ okřikne ho Brickell.

Policejní asistent odvádí Zekeho pryč. Ten se vzpírá, s rukama nataženýma před sebe otáčí hlavu za Iris, pohled pevně upřený do jednoho neurčitěho bodu.

„Hlavně si nemysli, ty policejní čubko, že tímhle to skončilo. Tohle je teprve začátek.“

Brickell zasáhne. „Tohle znělo úplně jako výhrůžka orgánu výkonné moci. Odvedte ho do auta, než řekne něco, čeho by ještě mohl litovat.“

Iris se zvedne a opráší se. Pohlédne na zubožené stvoření, které odvádějí pryč. Možná to byla výhrůžka, ale je docela dobře možné, že šlo jen o projev určitého soucitu. Třeba měl pocit, že se setkal s někým, kdo se topí v ještě větších sračkách než on.

„Jak se cítíš?“

Brickell cestou zpátky na stanici při odbočování z Hantverkargatan na Sankt Eriksgatan projede na oranžovou.

„Odkdy se na policii pokládají otázky ze světa sportu?“ odpoví Iris a přitom si čistí ránu po vpichu. Dává si záležet, protože člověk nikdy neví.

„Já si nedělám legraci. To, co jsi předvedla s tím fetákem, bylo hotový cirkusový čísl.“

Iris si zalepí ránu náplastí. Zkusí zakroužit pravou rukou a cítí přitom bolest v ramenních vazech. „Ještě že skoro nic nevážil.“

Na křižovatce s Drottningholmsvägen přeskochí zelená na oranžovou. Tentokrát ji nestihnou projet, protože oranžová škodovka před nimi předpisově zastaví, aby náhodou neprojela na červenou. Brickell nespokojeně zabručí a připraví si nohu na plyn. „Promiň, že mi to tak trvalo,“ řekne. „Musel jsem tu holku odvést až k východu. Až po chvíli mi došlo, že jste zůstali nahoře ve trojce.“

Iris si promne zápěstí. Odřenina po policejním náramku se začala vybarvovat. Ale už zažila horší věci.

Na semaforu naskočí zelená, a tak můžou odbočit a projet až na konec slepé Drottningholmsvägen k závoře před vjezdem do policejních garáží. Oba vytáhnou své služební průkazy a ukážou je hlídači, který vystoupil z budky a přišel je zkontrolovat. Než jim povolí vjezd, ještě rutinně zkontroluje kufr auta.

„Jak tě to vůbec napadlo?“ ptá se Brickell, zatímco protahuje kartu čtecím zařízením a natukává do něj svůj kód. Závořa se otevře a oni mohou pokračovat.

„Proč jsem ho držela?“ zeptá se Iris.

„Proč ses k němu připoutala?“

Dobrá otázka, proč?

I hajzl musí žít. Tak je to správně.

„Aby nespadl,“ odpoví stručně.

Brickell se podrbe na svém nazrhlém zátylku a dál to nerozebírá. Možná přemýšlí, jak by se na jejím místě zachoval on, říká si Iris.

Než se dostanou dolů do gigantických policejních garáží pod Kronobergským parkem, musejí projet ještě několika automatickými závořami. Míjejí dlouhé řady civilních i služebních vozů, soukromých aut a motorek a až na konci zajíždějí na vyznačené parkoviště jejich oddělení a parkují. Vystoupí a zamíří k výtahům.

Nahoře na oddělení je na chodbě prázdkno. Kolegyně Västlundová naštěstí není v kanceláři. Iris nemá náladu se s kýmkoliv vybavovat, chce jen napsat hlášení a pak co nejrychleji zase odejít. Ven na vzduch.

Zaznamená čas příchodu, sedne si k počítači a natuká stručné hlášení o tom, co se stalo. Průběh zaznamenává přesně podle předepsaného protokolu: Nezdařená transakce, nezletilá dívka na nevhodném místě, osoba pod vlivem drog se pokusila o útěk.

Jen další z mnoha řetězově na sebe navazujících incidentů ve městě, kde je porušování zákona na denním pořádku, nic víc, nic míň.

Tělo je bolavé i neklidné zároveň. Sedí jako na jehlách. Vypne počítač a má nutkavou potřebu odsud utéct, ale ještě se přinutí zastavit za Brickellem.

„Tak já pro dnešek mizím. Beru si služební auto. Ještě pár hodin mám pohotovost.“

„To je mi tě líto. Doufám, že si s tím ramenem někam zajdeš?“

„Ne, to bude dobrý.“

„Tak si dej alespoň horkou koupel.“

„To je nápad. Tak já si hned teď skočím koupit vanu.“

Brickell se zasměje. „Dneska jsi odvedla skvělou práci.“

Iris mávne rukou na pozdrav, otočí se a kvapně odchází k výtahu.

„Přerušujeme vysílání a přinášíme vám dopravní informace,“ oznamuje klidný mužský hlas v autorádiu.

Iris zbystří a zesílí zvuk.

„Na okruhu Essingeleden směrem na jih, hned za sjezdem na Aspudden a Liljeholmen, došlo ke srážce kamionu s osobním automobilem. Vozidla zablokovala dva jízdní pruhy, a průjezdnost je tak značně omezená. Žádáme ostatní řidiče, aby uvolnili cestu příjíždějícím záchranářům.“

Iris se dívá před sebe na stojící kolonu aut. Přibližně o dvacet metrů dál hlásá nápis na zelené tabuli nad středovými pruhy, že tudy vedou E4 a E20. Cedule nad pravým jízdním pruhem vyznačuje odbočku na Aspudden a Liljeholmen.

Hodiny na palubní desce ukazují 17.12. Iris je unavená, ale mozek jí jede na plné obrátky. Po té potyčce se Zekem by potřebovala na chvíli vypnout, ale nejde to a ještě nějakou chvíli to asi nepůjde. Rozhodnutí zachránit tu lidskou trosku bylo správné a příště by se zachovala úplně stejně. Samozřejmě, že ji její hrdinství něco stálo. Ale snad se to odbude jen pár modřinami, které rychle vyblednou.

Měla v plánu jet si domů odpočinout, ale místo toho teď trčí v téhle koloně. Běžně je to do Hammarby Sjöstadenu po okruhu rychlejší, protože na Starém městě a v Södermalmu bývají zácpy. Ale jako naschvál je to dneska přesně naopak.

V policejní vysílačce to zapraská. „*Potyčka v bytě, pravděpodobně došlo i ke střelbě, byt na Främlingvägen v Midsommarkransenu,*“ ozve se hlášení. „*Nachází se nějaká hlídka poblíž?*“

Iris pohlédne na ceduli nad pravým jízdním pruhem. Aspudden a Liljeholmen. Tenhle sjezd vede i do Midsommarkransenu. Autem je tam za pár minut.

Co se to dneska děje? Další zásah na obzoru.

Nejezdi tam.

Před sebou má dopravní kolaps: čtyři pruhy aut popojíždějící šnečím tempem vpřed. Ve zpětném zrcátku nic jiného než auta, auta a zase auta a žádné odtahové vozidlo v dohledu.

Jaké má možnosti? Stejně se nikam nedostane. Má pohotovost, a tak tady klidně může odbočit.

Hlavně si nemysli, ty policejní čubko, že tímhle to skončilo. Tímhle je teprve začátek.

Náhle se jí udělá mdlo, když ji nečekaně zaskočí bizarní myšlenka, že by za tímhle vším mohl stát narkoman Zeke. Že to on nějak zařídil, aby se zasekla v téhle zácpě.

Klid.

Ruka se natáhne pro vysílačku.

Nedělej to!

Iris stiskne tlačítko pro odpověď.

„Tady vůz 1570. Jsem tam za pět minut.“

Zapne blinkr doprava a přinutí auta ve vnitřním jízdním pruhu uhnout, aby mohla svým volvem projet.

Rány, které se ozývají za dveřmi bytu, jsou tvrdé a nelítostné. Vyvolávají stejný pocit, jako když vám nad hlavou udeří blesk a hrom zároveň a vy víte, že když se někam rychle neschováte, tak to do vás uhodí, a nejspíš vás to i zabije.

V bledém světle úsporných žárovek na chodbě se krčí Iris spolu se dvěma uniformovanými policisty. Tisknou se ke zdi

schodiště vedoucího o patro níž. Jednoznačně jde o ruční palnou zbraň. Ráže 38, odhaduje Iris. To už není hračka, kterou člověk nosí v tašce na sebeobranu.

„Tohle asi slyšel ten soused,“ řekne jeden z policistů, který se představil jako Svantesson. Je malý a podsaditý, s typicky krátkým sestřihem vlasů a kozí bradkou.

Druhý policista jménem Bergström, se zacuchanými vlasy černými jako havran a namodrale lesklým strništěm, se plíží k poštovní schránce ve dveřích.

„Počkej,“ sykne Iris na Bergströma. „Jdi radši dolů ke vchodovým dveřím a nikoho sem nepouštěj.“

Zpočátku to vypadá, že jí chce Bergström oponovat, ale pak poslechne a sejde po schodech dolů. Svantesson zůstává s Iris. Oba muži jsou ve službě relativně krátce. Bergström se zdá být ten labilnější. Nadrženejší. Bude lepší podržet ho prozatím stranou.

Na jmenovce stojí zastaralým písmem *Beatrice Anderssonová*, písmenka jsou z plastu a zažloutlá. Musí tu být už celou věčnost.

„Bydlí tu sama?“ zeptá se Iris.

Svantesson přikývne. „Alespoň to tvrdil její soused, který volal na policii.“

Iris udělá pár kroků k poštovní schránce. Malinko pootevře dvířka, jen aby si poslechla, co se uvnitř děje. Slyší tlumené kroky, pak dutou ránu, jako by něco spadlo na zem.

„Kolik osob je uvnitř? A kdo to střílel?“ zeptá se Iris.

„O tom žádné informace nemáme.“

„Ohrožuje někdo tu ženu, nebo je to naopak?“

Svantesson zavrtí hlavou. „Nevím.“

Iris si prohrábne své krátké blond vlasy. Přemýšlí. Co má dělat? Počkat na posily? Jenže to bude trvat věčnost, než dorazí, a uvnitř došlo minimálně ke dvěma výstřelům.

„Jak je to dlouho, co se ozval první výstřel?“ zajímá Iris.

Svantesson se podívá na hodinky. „Asi patnáct minut.“

„Patnáct minut? Co tam, sakra, mezitím dělali?“

Svantesson pokrčí rameny. „Bůhví. My jsme přišli chvíli před vámi.“

Iris přemýšlí o časovém rozpětí.

Možná je už po všem. Existuje jen jeden způsob, jakým se to dá zjistit.

Iris se zhluboka nadechne a nadzvedne dvířka poštovní schránky ve dveřích. „Policie!“ křikne dovnitř. „Odložte zbraň!“

Uběhne pár vteřin, ale žádná odpověď nepřichází. Kdyby zaslechla hádku nebo křik, alespoň by věděla, že jsou na živu. Ale tohle ticho...

Iris zkusí vzít za kliku. Je odemčeno. *No do pr...?* Současně jí napadne určitá souvislost: *Kombatanti se vzájemně znají. Běžná hádka, která se zvrhla. A to pořádně.*

Dá Svantessonovi znamení, aby zůstal na stráží venku před dveřmi. Dovnitř má jít jen v případě, že by došlo k nejhoršímu, aby se náhodou nestalo, že se ocitne ve střelné dráze její pistole. Nebo naopak.

Pootevře dveře a strčí do nich hlavu. Udělá zběžnou vizuální prohlídku. Otevřené dveře hned naproti vchodu vedou do kuchyně. Na druhé straně ústí předsín do velké místnosti, která je ozářena zvláštním fialovým světlem.

Nájemní byty v Midsommarkransenu jsou staré a vybydlené. Ve srovnání s moderními byty postavenými o kus dál za Telefonplanem mají menší pokoje a o dost nižší stropy. Jedna stěna v předsíni je polepená batikovanými tapetami a na druhé visí pestrobarevné obrázky východoasijských bohů s choboty, modrou kůží a šesti rukama. Vzduch uvnitř je plný těžkého kouře z vonných tyčinek a levných cigaret. Na zemi leží hromada kartónů a láhví od vína.

Aha, takže další fetišci, pomyslí si Iris. Už by mohli dát pokoj.

Zkontroluje si neprůstřelnou vestu. Vejde do předsíně.

Úplně všechno na tomhle sešlém bytě jí vadí. Odporně to tu páchne. Ve velkém pokoji zavrzájí parkety, jinak je všude ticho.

Iris neslyšně našlapuje. Kdyby v předsíni svítilo světlo, prozradil by ji její stín. Takhle na tom vydělá pár metrů navíc.

Když přijde blíž k obývacímu pokoji, spatří na podlaze uvnitř pár natažených nohou. Iris se v předsíni přitiskne ke zdi, opatrně nakoukne za roh a v temně fialovém světle vidí tmavý stín, jak se zvedá od těla na zemi a odchází směrem ke dveřím na druhé straně pokoje.

Zhluboka se nadechne. Pak pozvedne svůj Sig Sauer a vejde do pokoje.

„Policie! Stůj!“

Na parketové podlaze leží převrácený konferenční stolek a vedle něj nehybné tělo ženy v džínách a košili. V pokoji jsou i sedačka a křeslo, nízká knihovna a zarámované plakáty. Okna jsou zatažená purpurovými batikovanými závěsy, díky nimž pokoj působí jako veliké akvárium napuštěné fialovou vodou.

Tmavý stín stojí napůl odvrácený v otevřených dveřích do ložnice. Teď vidí, že je to mužská postava, na sobě má krátkou bundu a kšiltovku. Jednu ruku má zvednutou, přitisknutou k uchu.

„Stůj! Ani hnout!“ Iris popojde o krok vpřed. Najednou se postava otočí čelem k ní a Iris vidí, že něco drží v ruce. Okamžitě zaklekne a zamíří.

Muž se ani nehne. Iris toho moc nevidí, protože pokoj za jeho zády se topí ve slunci. Až zpětně si vybaví veliké sluneční brýle, v jejichž sklech se blyštivě odráželo světlo, celkově to vypadalo, jako by měl uprostřed hlavy dva rozsvícené reflektory. Iris se snaží nahmatat ženino zápěstí, aby jí zkontrolovala pulz, a přitom nespouští muže z očí.

„Polož to, co máš v ruce, na zem,“ přikáže mu Iris. „A pojď sem dovnitř.“

On neodpoví a dál mlčky stojí v protisvětle otevřených dveří. Natočí ruku. Na podlaze se objeví odraz slunečního paprsku, běží směrem k Iris, stoupá po ní vzhůru a zasvítí jí přímo do očí.

Jako paralyzovaná v sedu znehybní, má pocit, že jí někdo zamkl tělo do ocelové formy. Namáhavě odvrátí zrak, chce na ten přízrak křiknout, ať ji poslechne, ale místo toho jen zasténá, zatímco se jí sluneční odraz zmocňuje zevnitř čím dál tím víc.

Odraz slunce? A kde je tedy to slunce?

Fialové světlo uvnitř pokoje začíná postupně tmavnout, zákoutí se zvolna halí do tmy.

„Stůj...“, řekne. Zní to strašně zpomaleně. V tu chvíli ji nečekaně, jako blesk z čistého nebe, polije hrůza. Někdo za ní stojí. Iris mírně pootočí hlavu.

Nikdo tam není. Je tam jen hustá tma. Nepřirozeně hustá. Dokonce tak, že přes ni nevidí ani stěny pokoje. Iris pohlédne na zem na nehybné tělo ženy. Potom se podívá na muže. Zvedne pistoli a chystá se mu dát rozkaz, když náhle z toho kompaktního temna zaslechne jedno krátké slovo.

Střílej.

Nemá to ani tonalitu, ani rytmus, ani melodii. To krátké slovo ji zasáhne přímo. Není to přenos zvuku od úst do ucha jako spíš přenos myšlenky z jedné mysli do druhé.

V tu chvíli jí začne třestit hlava. Její mozek se promění v energickou kouli, vnitřek lebky olizují malé svíjející se blesky.

Střílej.

Přikáže temnota znovu. Cítí její blízkost, cítí fyzickou přítomnost zhmotněné tmy, její dlaň ve své. Chce od ní od táhnout ruku pryč, nechce ji mít tak blízko vedle sebe. Ale

současně, když si nakonec na její dotyk zvykne, zjišťuje, že není tak nepříjemný. Spíš naopak.

Paže ji brní a mravenčí, má pocit, že váží snad tunu. Pichlavý pocit se od ramene šíří dál až do ukazováčku, který spočívá na spoušti.

Vzhledne a podívá se na muže ve dveřích, který ji celou dobu sleduje. Oslní ji ostrý odraz světla.

Střílej!

Vidí svou ruku, jak se otáčí směrem k tělu na podlaze, jak se hlaveň Sig Saueru přibližuje k ženě hlavě. Ze všech sil se tomu vzepře, celý obličej má přitom zbrocený potem, jak se naplno soustředí na odpor té zvláštní cizí vůli. Na zlomek vteřiny se jí podaří překonat sugesci a sklopit zbraň.

Začne střílet. Střely směřují do podlahy těsně vedle ženy. Stihne vystřelit jednu, dvě, tři, čtyři rány, než ji hluk a uvolněná energie výstřelů přivede zpátky do reality a zastaví.

Roztřesenou rukou upustí zbraň na zem, už s ní nechce mít nic společného.

Kvůli kouři a hluku z výstřelů několikrát zamrká. Když opět vidí ostře, je muž pryč. Projde otevřenými dveřmi, její pohyby jsou těžké, jako by se pohybovala pod vodou. Dojde k pootevřenému oknu, které vede do zahrady vzadu za domem. Podívá se ven a vidí jen stromy, keře a boudu na kola. Nikde ani živáčka.

„Svantessone!“

Vrátí se zpátky do obýváku a shýbne se k ženě. Pohmatem jí zkontroluje pulz, nejdřív na zápěstí, pak na krku. Nic.

Svantesson se přiřítí s tasenou zbraní. „Co se stalo?“

Podívá se na ženu. „Je mrtvá?“

„Myslím, že jo. Zkontrolujte to. Pachatel uprchl.“ Iris zvedne z podlahy svůj Sig Sauer, protáhne se kolem policisty, vyběhne ven na chodbu, kde se srazí s Bergströmem, a přitom vykřikne: „Je vzadu za domem.“

Bergström je rychlý a pohotový a hned se rozeběhne po schodech za ní. Oběhnou dům dozadu a tam je zarazí prudký sráz vedoucí k Aspuddenu, zarostlý hustým křovím. Hledají nějaké svědky. Na druhé straně ulice se na chodníku vytvořila malá skupinka lidí.

„Neviděli jste někoho běžet po ulici?“ zavolá na ně Iris.

Kroucení hlavou. Jeden starší muž gestikuluje rukama a přitom vykřikuje něco o houštích.

Bergström sejde o kousek níž z kopce a zaleze do křoví. Iris se postaví na menší vyvýšeninu a nastraží uši, ale jediné, co slyší, je provoz z blízké E4. Popojde pár kroků k houští a z ničeho nic se jí podlomí kolena. Klekne si na zem, celý svět je najednou vzhůru nohama, má pocit, že snad každou chvíli omdlí. Položí ruce dlaněmi na kamennou zem a opře se o ně, aby nespadla. Všechno kolem se točí a svírá jí hrud, špatně se jí dýchá.

Co se to sakra děje? Chce zavolat o pomoc, ale naštěstí to neudělá, protože po chvíli ji ta nejhorší závrať přejde.

„Jste zraněná?“

Vedle ní stojí Bergström.

Iris si odkašle. „Ne, jen jsem uklouzla,“ odpoví. „Praštila jsem se do kolena.“

Kolega jí podá ruku, ale Iris se postaví na nohy sama.

Párkrát zamrká a pak se obrátí čelem k domu, jehož zadní strana už leží ve stínu. Najde pootevřené okno. Pomalu jde vpřed a prohlédne si trávu pod ním. Nevypadá to, že by tam někdo skočil. Nejsou tam žádné stopy. Žádné viditelné stopy, ale přitom by tam nějaké být měly.

„On snad umí létat, nebo co?“ podiví se Bergström.

Stínový muž, teď už dokonce nehmotný. Měla skočit za ním!

Iris zapne vysílačku a podá hlášení. „Muž podezřelý ze spáchání trestného činu na útěku, míří po Hägerstensvägen směrem na Aspudden, je středně vysoké postavy, na hlavě má kšiltovku a na očích pravděpodobně sluneční brýle.“

Zaraženě se zastaví a zamyslí se. Až na tu střední výšku, kšiltovku a sluneční brýle ho nedokáže líp popsat. Žádného zvláštního znamení si na něm nevšimla.

Vrátí se zpátky do bytu.

Najde Svantessona, jak sedí v podřepu vedle těla. Sanitka už je na cestě. Prohlíží si prostrálené parkety. Mezi hustým obočím se mu rýsuje hluboká rýha.

„Tolik výstřelů. Co se to tady dělo?“

„Já... napadl mě.“ Iris uhýbá očima.

Podívá se na ženu. Až teď si všimne ran na její hlavě. Ve vlasech má jednu otevřenou a hlubokou krvavou ránu a několik dalších, viditelně těžkých ran má na temeni.

Vrah ji nezastřelil, on ji ubil k smrti.

Na zemi Iris vidí stopy po střelném prachu a další na ženiných rukách. Její strnulý pohled směrem do prázdných otevřených dveří. Byla to ona, kdo střílel? Iris prohledá podlahu, nakoukne pod sedačku. Je tady špatné světlo. Nakonec jí napoví intuice: *Žbraň sebral on. Celou dobu mě měl na mušce, ale nevystřelil.*

Na schodech se ozvou rychlé kroky. Posila dorazila. Už bylo načase. Iris naposledy pohlédne na Beatrice Anderssonovou, na třísky kolem děr v podlaze jen pár centimetrů od jejího vychládajícího těla.

Spíš než smutek cítí stud. Spíš než vztek cítí strach.

Sama sebe nepoznává.

STARŠÍ PÁR v bundě a kabátu, jenž přešlapuje vedle vchodových dveří uvnitř knihkupectví U Vodnáře, se tváří rozpačitě. Vypadá to, že ti dva zvažují, nakolik se jejich předsudky o místě setkávání členů hnutí New Age zakládají na pravdě.

Podlouhlá prodejna je rozdělena na dvě vzájemně průchozí části. Bílé stěny pokrývají police s knihami. U jedné z nich dva mladíci šeptem diskutují o nějakém knižním titulu. Na zemi stojí dvě bedny plné knih, u nichž si muž v bundě Adidas listuje sešitem v pestrobarevných deskách. O kus dál je vidět pult a naproti němu schody dolů do sklepa. Z reproduktoru se tiše line zvuk citery. Na zdi visí plakát s nápisem *Dobří přátelé jsou jako hvězdy – ne vždy jsou vidět, ale víš, že tam pořád jsou.*

Postarší žena nejistě pohlédne na muže po svém boku. Ten se na ni slabě usměje, snad aby jí dodal psychickou podporu.

„Já myslím, že jsme tady správně. Knihkupectví U Vodnáře na Drottningsgatan.“ Pro jistotu si ještě jednou přečte adresu napsanou na papírku.

Rozhlíží se kolem sebe a sledují prodavačku za kasou, která je zabraná do katalogu knih. Čas jako by se v tomhle knihkupectví provoněném kouřem z vonných tyčinek zastavil. Muž nakonec sebere odvahu a přistoupí k pultu. Odkašle si.

„Dobrý den. My jsme k vám objednaní.“

Prodavačka zvedne hlavu. „Na privátní seanci?“

Muž rozpačitě přikývne.

„Každou chvíli už musí dorazit,“ odpoví prodavačka s úsměvem. „Nedáte si zatím čaj?“

Žena zavrtí hlavou.

„Nebylo by kafe?“ zeptá se muž.

„Samozřejmě. Máme bio kávu.“

Muž si sundá klobouk a rukou si upraví řídnoucí vlasy na temeni. „A chutná to jako normální kafe?“

„Nebojte. Je ještě lepší. A navíc si ho můžete vychutnat bez výčitek svědomí. Moment!“ Žena zapluje do místnosti za kasou.

„Výčitky svědomí?“ zopakuje po ní muž nechápavě.

Vtom jim za zády zacinká zvonek nad vchodem. Otevřenými dveřmi dovnitř na krátký okamžik proniknou zvuky velkoměsta. Ale hned, jak se dveře zavrou, vyplňuje atmosféru uvnitř knihkupectví opět jen tichý šepot a zvuk citery.

Dovnitř vešly dvě ženy. Ta, která jde první, je vysoká a štíhlá. Stáhne si kapuci. Pod ní má uvázaný fialový šátek. Má vyžblý obličej a jeho ostré hrany jsou potažené napnutou kůží.

„Dobrotivá Matko Boží!“ řekne celá zadýchaná. „S dnešním dnem opravdu není něco v pořádku, už od rána mám nepříjemný pocit. A v tom se většinou nepletu. Přijedeme do města, a metro nefunguje. Proč musí vlak jezdit pod zemí? Zastavovat uprostřed mezi tunely? Musely jsme čekat namačkané v davu lidí, všechen ten stres a strach se přitom valil na mě. Špatná karma vystupuje na povrch, aby se vyléčila, ale já přece nemůžu pomoci úplně všem? To by nedokázal nikdo. Ten žebrák byl neúnavný: *Ahoj, nazdar, money*. Měly jsme jet taxíkem, to jsme měly udělat! Vid, Taro?“

Druhá žena, která je o hlavu menší, na sobě má kabát a na nohou teplé kozačky, si otře brýle a nasadí si je zpátky na

oči. „Ale už jsme tady.“ Obrátí se ke staršímu páru, který se ještě nestačil vzpamatovat z proslovu a vzezření té vyšší ženy.

„Omlouváme se za naše zpoždění. Vy musíte být Östen a Anita?“

Oba přikývnu.

Sienna je pozdraví a potřese si s nimi hubenou rukou. „Já jsem médium. Tohle je Tara a bude nám během seance asistovat.“

Podrží jim ruku o něco déle, než je zvykem, a přitom svým ostržím pohledem fixuje něco hned za jejich očima. O to rychleji pak jejich ruku pustí a odejde za pult.

Tara si svlékne kabát. „Máte s sebou nějaký předmět?“

Anita otevře kabelku. „Ano. Lennartovy hodinky se ztratily spolu s ním. Ale měl ještě tyhle...“ Vytáhne patinované kapesní hodinky zavěšené na krátkém řetízku. Jejich měděné pouzdro je ošoupané. Jedním zmáčknutím se otevrou a ukáže se jejich nádherný ciferník. „Byly v kapse jeho svátečních kalhot,“ řekne.

„Ty budou stačit,“ odpoví Tara. „A Lennart byl s vámi nějak spřízněný?“

„On je... byl můj muž,“ odpoví Anita.

„Aha. Promiňte. Já jsem myslela, že vy jste...,“ ukazuje prstem z jednoho na druhého.

„Tady Östen je můj bratr,“ vysvětluje Anita.

Tara s měkkým úsměvem přikývne. „Jen si svléknu kabát.“

Odejde do zadní místnosti.

Anita se s jistou dávkou pochybností podívá na Östena.

„Vždyť o nic nejde,“ zašeptá bratr jako odpověď na její nevyslovenou otázku. „Přece jsme se dohodli, že zkusíme úplně všechno?“

Anita se chystá něco odpovědět, ale najednou se vrátí Tara. „My to teď půjdeme dolů připravit a hned potom budeme moct začít. Ty hodinky, prosím.“

O patnáct minut později smí Anita a Östen konečně sejít po schodech dolů do suterénu Vodnářova knihkupectví. Prostor, do kterého vcházejí, velikostí odpovídá přední místnosti nahoře v obchodě, jen má o něco střídmější zařízení, v rohu stojí regál s několika policemi a uprostřed místnosti je zatahovací stěna.

Tara ukáže na věšák. „Tady si můžete odložit.“

Anita si sundá kabát a klobouk a přitom přejede pohledem nízký strop a stěny pokoje. Až na police a pár plakátů s vousatými Indy působí černě vymalovaná místnost na pohled chladně.

Tara je odvede za shrnovací stěnu ke kulatému stolu, na kterém leží fialový sametový ubrus a pět svící postavených do kruhu. U stolu sedí Sienna.

„Tady jsou vaše místa,“ řekne Tara a odsune pro ně dvě židle.

Sienna má zavřené oči. V nažloutlém světle plamíneků těch pěti svící se zdají být rýhy v jejím kostnatém obličejí ještě o něco hlubší, takže vypadá jako vyřezaná socha. Na stole před ní leží Lennartovy hodinky, štos bílých papírů a uhel na psaní.

Anita a Östen se posadí. Tara zaujme místo vedle Sienny.

Médium si odkašle. „Tááák...“, řekne protáhle a přitom pomalu otevře oči. Její energie je jako proměnná: místo nesouvislého blábolení před chvílí nahoře v obchodě z ní teď vyzařuje tichá koncentrace. „Chcete se spojit s vaším blízkým?“

Anita krátce přikývne. Östen žmoulá nit v lemu ubrusu. „Tohle byl můj nápad,“ řekne. „V novinách jsem četl jeden článek o médiích. A pak jsme se doslechli, že občas pracujete i tady ve Stockholmu, tak jsme sem přijeli.“

„Lennart se ztratil,“ doplní Anita.

„Ztratil? Jak?“ Sienniny modré oči září ve světle svíček.

„Jel na ryby. Na pramici. Na Klämmingen.“

„To je jezero u jejich chaty,“ zdůrazní Östen. „Je to kousek od Gnesty.“

Anita přejíždí pohledem mezi Siennou a Tarou a přitom vypráví dál. „Odjel na pramici kolem půl sedmé ráno. Vždycky říkal, že ráno líp berou. Když byly tři odpoledne a on se pořád neozýval, zkusila jsem mu zavolat.“

„Ale nebral to,“ dodá Östen.

„Policie našla pramici v jedné malé zátoce na východní straně jezera,“ pokračuje Anita. „Na dně ložky ležely jeho mobil a prut. Ale po něm jako by se slehla zem.“

„Policie prohledala jezero kolem místa nálezů,“ řekne Östen. „Pak ještě o kus dál. Ale nic. Hledali i další den. A zase nic.“

„A teď byste si přáli navázat s Lennartem kontakt?“ zeptá se Sienna.

„Chtěla bych vědět, kde je. Předpokládám, že je...“ Anita váhá.

„Sestra musí najít svého muže,“ doplní Östen. „Musí zjistit, co se s ním stalo.“

Sienna pomalu přikyvuje. Na chvíli se nakloní k Taře a něco jí pošeptá, potom se narovná zpátky.

„Pokusím se navázat kontakt. Já budu klást otázky a Lennart na ně bude *skrze* mě odpovídat. Jestli všechno půjde tak, jak má. Je možné, že budu mluvit, ale pravděpodobnější je, že budu odpovědi psát tady na ty papíry.“ Ukáže na štos papírů a uhel na stole. „Tara mi bude asistovat a postará se o papíry. Pochopitelně za předpokladu, že se mi s ním povede navázat kontakt. Jestli to půjde. Jste připraveni?“

Anita a Östen váhavě přikyvují.

Sienna uchopí uhel do pravé ruky a přiloží ho na vrchní papír. Do levé ruky si vezme hodinky. Zavře oči. Zhluboka se nadechne, naplní plíce vzduchem, který poté vydechne

pootevřenými ústy. Několikrát to zopakuje. Jako by se chtěla potopit, napadne Anitu. Až doteď nedokázala o Lennartovi přemýšlet jako o mrtvém. *Dokud si to člověk nepřizná, není to skutečné.* Ale teď, poprvé, na něj dokáže myslet, na to, že možná spadl do vody a utopil se. Chtěla by vědět, jestli se před pádem do vody stihl zhluboka nadechnout.

Rysy v Siennině obličeji jsou napnuté. Vnitřně se koncentruje. Jako by se snažila uchopit nějakou důležitou myšlenku. Palcem levé ruky začne třít patinované kovové pouzdro hodinek, její rty se neslyšně pohybují.

Anita nenápadně pohlédne na Östena. Ten drží ruce sepnuté v klíně a plně se soustředí na to, co dělá médium.

Tara sedí vzpřímeně s rukama položenýma vedle papírů.

„Lennarte,“ řekne Sienna. Její výraz v obličeji zůstává napnutý, ale hlas už nemá tak hluboký a zastřený, je naopak jasnější. Mladší. „Kde jsi.“

Začne se kývat. Zpočátku jen slabě, ale po chvíli nabývají její pomalé pohyby na intenzitě. Plamínky všech pěti svíček se zachvějí. Jednou. Pak se jejich plápolání úplně zastaví.

„Lennarte. Kde jsi...“

Náhle zmlkne. Přestane se kývat. Její výraz zjihne a ramena uvolněně klesnou, jako by jí do těla náhle vstoupil naprostý klid.

Potom se začne její pravá ruka pohybovat. Jen trochu. Jsou to spíš takové trhavé záškuby, jaké člověk někdy mívá těsně před usnutím. Ale pohyb to je. Uhel v její pravé ruce nadskočí nad papírem a udělá na něj krátkou čáru.

„Jsi tady?“ zeptá se Sienna se zvednutou hlavou do výšky někde mezi Anitou a stropem.

Ruka jí znovu nadskočí. Nakreslí malý oblouček, který vypadá jako úsměv. Vedle něj přikreslí kroužek.

Tara, která umí číst rukopis média, přečte:

„Jo.“

Östen se podívá na Anitu, která překvapeně zamrkala.

Lennart pochází z Jokkmokku.

Nikdy neříkal *Ano*, vždycky to bylo *Jo*.

Tara dá popsaný papír na stranu. Sienna pevně sevře uhel stejným způsobem, jakým drží tužku děti v mateřské školce, jako by v ruce držela klacek. Levý palec dál tře pouzdro hodin. Když promluví svým mladistvým hlasem, má přitom zvednutou hlavu a zavřené oči.

„Lennarte, je tady Anita.“

Pravá ruka poskakuje po papíru.

„*Anito*,“ čte Tara.

Anita překvapeně zamrká. Ve skutečnosti nevěří, že je to Lennart, ale přesto, když uvidí své jméno interpretované tímto způsobem, ji píchne u srdce.

Tara zvedne list papíru a položí ho na ten předchozí.

„Chce vědět, kde jsi,“ řekne Sienna.

Uhel se posouvá po čisté ploše papíru a vykresluje nedbalá písmenka, která vypadají jako napsaná dětskou rukou.

„*Chladno*,“ přečte Tara, opět odloží papír na stranu a přitom si posune brýle ke kořenu nosu. Dává pozor, aby zachovala pořadí popsaných listů.

Anita se dívá na napsané slovo. *Chladno*. Znamená to, že leží na dně Klämmingenu?

Östen se nakloní nad stůl.

„Kde?“ zeptá se. „Kde leží? Jde to místo nějak popsat?“

„Pšš,“ okřikne ho Anita, která to nechce uspěchat.

„Kde se nachází tvé tělo?“ zeptá se Sienna do vzduchu.

Všichni napjatě pozorují její pravou ruku. Uběhne pár vteřin. Potom se začne pohybovat po papíru.

„*Černý*,“ čte Tara.

Östen zavrtí hlavou. „Nešlo by to trochu víc specifikovat?“

Sienna posune hlavu kousek dopředu, jako by někomu pozorně naslouchala. „Lennarte. Anita ti chce pomoci, chce

si pro tebe přijít. Chce tě z té chladné černoty odvést pryč. Můžeš být trochu přesnější?“

Ruka s sebou začne škubat dřív, než dokončila otázku, a teď ještě intenzivněji než předtím.

„*Ostrov*,“ čte Tara.

„*Ostrov*?“ podívá se Anita. „V okolí Kyrkviku není žádný ostrov.“

Siennina ruka se začne znovu hýbat a píše nové slovo.

„*Údolí*.“

„Údolí? U Klämmingenu?“ Anita se tváří nechápavě.

Östen k ní otočí hlavu. „Údolí Skymmerdal,“ řekne. „O kus dál na sever. Tam si přece Lennart koupil sekačku. Tam jsou dva docela velké ostrovy.“

Sienna se rovnou zeptá: „Lennarte, jsi někde poblíž Skymmerdalů?“

Ruka píše.

„*Jo*,“ čte Tara.

Ruka píše dál.

„*Kull*.“

Nový list papíru.

„*Holmen*.“

Anita popadne dech. Jezero Kullholmen zná. Jenže to je od místa, kde našli jeho pramici, hrozně daleko. Tak strašně daleko od jejich Kyrkviku. Spodní proudy musely tělo vláčet skrz celý záliv až nahoru do Kullholmenu. Tedy jestli je to pravda. Podívá se na Östena. Ten vypadá překvapivě spokojeně s odpověďmi, které obdrželi. Médium nemohlo všechna takhle jména znát, takže navzdory tomu, že to odporuje veškeré logice, nějakou formu kontaktu s ním muselo navázat.

„Děkujeme,“ řekne Östen. „Tohle jsou pro nás důležité informace.“

Plameny svíce na stole se zachvějí jakoby závanem větru, který ale nikdo z přítomných necítí. Závan je tak prudký, že

dvě svíce zhasnou. V místnosti se okamžitě setmí. Tara si posune brýle výš, zatímco sleduje ještě žhnoucí konce uhašených knotů. Očividně váhá, jestli je má znovu zapálit, nebo zůstat na straně média.

Sienna začne opět psát.

„*Chladno.*“ Tentokrát jsou písmena větší.

Östen a Anita se tázavě podívají na médium. Lennart už jim přece na všechno odpověděl.

Sienna má stále zavřené oči a se zvednutou hlavou je připravena psát. Pak náhle otevře oči a něco úpěnlivě sleduje. Ale duchem je nepřítomná. Je někde mimo tuhle místnost.

„Sienna?“ promluví na ni Tara.

Médium neodpovídá, jen neznatelně vrtí hlavou. Ruka píše.

„*Černý.*“

Tara dá papíry stranou. „Sienna, měly bychom to ukončit.“

Další slovo. To samé.

„*Černý.*“

Sienna jako by sama sebe vytrhla z transu. Udělá prudký pohyb, rozkašle se a vypadá to, že bude zvracet. Tara jí podá sklenici vody, ale Sienna ji ignoruje.

„Lennarte,“ zeptá se do vzduchu. „Je tam s tebou ještě někdo?“

Ruka se přesune zpátky k papíru a začne se pohybovat tak prudkými pohyby, že se s ní rozhybe i celá horní polovina těla média.

„*Černý. Slunce.*“

Nový papír. Odted' se už Sienna kolíbá při každém písmenu.

„*Černý slunce.*“

Östen a Anita se i se židlí odsunou dál od stolu. Ale nedokážou odtrhnout zrak od kostěného obličejce média, který ztuhl do posmrtné masky. Něco je špatně.